

El meu regne no és d'aquest món

La recent visita de Joseph Ratzinger –altrament conegut com a Benet XVI– a Madrid, en ocasió de la tan incorrectament (per quina raó el singular, si es perllongà tres dies?) i ben poc modestament anomenada *Jornada Mundial de la Joventut* ha servit per a situar a la màxima autoritat de l'església – que amb la seva humilitat habitual s'atribueix la representació en exclusiva de déu a la terra– al lloc exacte que mereix.

Des d'un punt de vista ateu –i diem, conscientment *ateu* i no pas *agnòstic* o *laic*– però reconeixedor de les virtuts altament positives de l'exemple de Jesús o Jeixua, els seus actes no poden ésser més paradoxals ni sorprenents. O potser hauríem de dir exactament el contrari? No poden ésser més diàfans, representatius i definitoris de la realitat quotidiana del catolicisme vaticà, tan allunyat del missatge cristià original!

D'acord amb l'evangeli de Joan (18, 36), Jesús davant de Pilat afirmà que “*El meu regne no és d'aquest món*”, en canvi tant Ratzinger com les autoritats catòliques espanyoles han palesat que sí són d'aquest món. Fins i tot que –almenys quan els interessa– són massa d'aquest món. Com sabem prou bé els catalans, cada vegada que a algú se li ha acudit la teòrica heretgia de reivindicar una major respecte per les particularitats nacionals de cada país o bé se li ha reclamat una major implicació social o política, l'església vaticana s'ha defensat al·legant la seva universalitat i espiritualitat, que la situa més enllà i per damunt de les misèries terrenals humanes.

Si és així, per quin incompreensible motiu l'antic cardenal s'ha entestat en ésser presentat més com a cap del –virtual– Estat Vaticà que no pas com a cap de l'església catòlica i apostòlica? Si “*el seu regne no és d'aquest món*”, si –com, bé declarà en la seva visita a Brasil de l'any 2007, a fi de combatre *el gran perill* de la [Teologia de l'Alliberament](#)– cal que l'església eviti els compromisos polítics i treballi exclusivament pels pobres a través del missatge de l'Evangelí, per què no ha estat coherent amb els seus principis i s'ha negat a que se li retin els honors oficials que, com a cap d'un estat li corresponien?

Més encara, per quina raó, si la seva església es presenta com a universal i anacional –si més no, quan així li convé...– el que més ha destacat de la *Jornada Mundial de la Joventut*, junt amb una impressió de fanatisme i d'idolatria més que difícilment compatible amb l'espiritualitat i amb la fe cristiana, han estat la constant exhibició de símbols nacionals, o més aviat estatals, encapçalades per les omnipresents banderes vaticana i espanyola?

És compatible la seva agosarada afirmació que “*No es pot separar Crist de l'Església com no es pot separar el cap del cos*” amb el fet que ni ell ni la seva cúria no hagin tingut la dignitat de separar la seva condició de cap d'estat de la de cap de l'església que assegura representar? Si “*el seu regne no és d'aquest món*” per què ha exigint que se li retin els honors –tan terrenals i gens espirituals– d'aquest? La resposta sembla tan evident com el fet que el primer en seguir a Crist fora de l'Església –d'aquesta i de qualsevol altra– seria Jesús!

Aquell mateix Jesús que, d'acord amb l'evangeli de Joan (2,13-6), en visitar Jerusalem i trobar al recinte del temple “*venedors de vedells, de moltons i de coloms, i els canvistes asseguts als seus llocs (...) va tirar per terra les monedes dels canvistes i els va abocar les taules*”, tot recriminant-los “*No convertiu en mercat la casa del meu Pare!*” (o, si es prefereix, segons la versió de Marc (11, 17): “*¿No diu l'Esclitura: El meu temple serà anomenat 'casa d'oració per a tots els pobles' ? Però vosaltres n'heu fet una cova de lladres!*”).

divendres 26 d'agost del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

